

הספר השלישי והאחרון בסדרה המצליחה דרימלנד

הצלה סופית

דרימלנד

לורן אשר

לוחן אשר

הצעה סופית

מאנגלית: תם פרו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לורן אשר
הצעה סופית

Lauren Asher
FINAL OFFER
Dreamland Billionaires

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: יפעת קלוגר
קריאה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2023. FINAL OFFER by Lauren Asher
Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018
the moral rights of the author have been asserted

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7831-274 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פלייליסט

In My Head – Ariana Grande

Hate Myself – NF

Forever Winter (Taylor's Version) – Taylor Swift

Bad Habits (Acoustic Version) – Ed Sheeran

Justified – Kacey Musgraves

If I Ever Feel Better – Phoenix

Unmiss You – Clara Mae

Broken (Acoustic) – Jonah Kagen

Wishful Thinking – Gracie Abrams

Brown Eyes Baby – Keith Urban

Favorite Crime – Olivia Rodrigo

Clarity – Vance Joy

Break My Heart Again – Danielle Bradbery

This Time Is Right – CVBZ & American Authors

Labyrinth – Taylor Swift

One Life – James Bay

You Let Me Down – Alessia Cara

No Se Va – Morat

Goodbye – Mimi Webb

Time – NF

When We Were Young – Adele

I Won't Give Up – Jason Mraz

ADMV – Maluma

לכל מי שהמעיטו בערכם.
אני מקווה שתוכיחו לכולם שהם טעו,
ובעיקר לעצמכם.

פרק 1 אלנה

אילו הייתי יודעת שאמות הלילה, הייתי לובשת תחתונים סקסיים יותר. או, לכל הפחות, הייתי לובשת משהו יפה יותר מחלקים לא תואמים של פיג'מה עם חורים וכתמי אקונומיקה.

אימא שלי ודאי גוערת בי מגן עדן כרגע, תוהה במה היא טעתה כשגידלה אותי.

*פֶּרְדוֹנָה מָה, מֵאִמִּי. דְּבָרֶיהָ הַבְּרֵלָה אֶסְקוֹצ'דוּ.**

אני מצטלבת במהירות ומכוונת את האקדח אל הצל שעומד בפתח הדלת. ליבי פועם בכוח בחזי והזמן שעובר בין פעימה לפעימה מתקצר בכל שנייה שנוקפת. "אני אספור עד חמש ואתה תצא מהבית שלי או שאני יורה בכך. אחת... שתיים..."

"פאק." משהו כבד נחבט בקיר, מישהו לוחץ על המתג ואור ממלא את המבואה.

אחיותי על האקדח מתהדקת כשאני מוצאת את עצמי עומדת פנים אל פנים עם האדם היחיד שלא חשבתי שאראה שוב אי פעם. המבטים

* ספרדית: סליחה, אימא. הייתי צריכה להקשיב לך.

שלנו נפגשים. עיניו הכחולות מטיילות על תווי פניי כמו יד מלטפת ובלתי נראית, מעבירות בי גל של חמימות.

למרות האזעקה המייללת בראשי ומזהירה אותי לברוח כמה שיותר רחוק ממנו, אני לא יכולה שלא להעביר את מבטי על כל מאה תשעים ושלושה הסנטימטרים של קלהאן קיין. כל דבר בו נראה לי מוכר, עד לכאב בחזה שלי שמעולם לא נעלם, אפילו אחרי שקאל כן. החיוך הנינוח שלו.

שיערו הבלונדיני הכהה והפרוע, שאף פעם לא היה מסודר ופשוט התחנן שירסנו אותו.

עיניו הכחולות, בצבע שמיים בהירים להפליא, שנצצו כפני אגם מתחת לשמש הצוהריים.

עברו שש שנים מאז הפעם האחרונה שבה ראיתי אותו. שש שנים ארוכות שהקשיחו אותי מספיק עד שידעתי לזהות את הטבע האמיתי של המשיכה שלי אליו.

זאת מלכודת.

אם אתבונן בו היטב, אוכל לראות את הסדקים במעטה שלו, אלו שהוא מנסה להסוות מתחת ליופי וקסם אישי. הוא תמיד נזהר שלא לתת לאנשים להסתכל מקרוב על האיש השבור שמתחת למסכה. זה בדיוק מה שלכד את תשומת הלב שלי מלכתחילה, ומה שהוביל למפלתי.

הייתי בת עשרים ושלוש כשהוא שבר לי את הלב, אבל עדיין כואב לי, כאילו זה קרה רק אתמול. במקום להתעלם מההרגשה, אני מטפחת את הכאב ומשתמשת בו כדי ללכות את הזעם שלי.

"מה לעזאזל אתה עושה פה?" אני מתפרצת עליו.

החיוך שלו מתערער לשנייה ומייד חוזר למקומו. "מתרגשת לראות אותי?"

אני מסמנת לו להתקרב ביד הפנויה שלי. "אין לך מושג. למה שלא תתקרב עוד קצת כדי שיהיה לי קל יותר לכוון? הייתי שונאת לפספס איברים חיוניים."

עיניו עוברות לרגע מהפנים שלי אל האקדח שאני מחזיקה. "את בכלל יודעת להשתמש בדבר הזה?"

עיניי מצטמצמות. "רוצה לגלות?"

"מאיפה הבאת אותו?"

"זאת הייתה מתנה מאימא שלי." רגש ממלא אותי.

הגבות שלו מתרוממות אל קו השיער. "סניורה קסטיו קנתה לך

אקדח? למה?"

אני מורידה את הנשק ונוצרת אותו. "היא תמיד אמרה שאישה

צריכה להיות שני דברים – חמושה ומסוכנת."

הפה שלו נפער. "לא חשבתי שהיא הייתה רצינית כשהיא אמרה

שיש לה אקדח והיא תשתמש בו אם לא נתנהג יפה."

"לא כולם גדלו בפרבר קטן ובטוח בשיקגו עם צי של אומנות

וצוות משרתים."

"זה תקף גם לגבי מי שגדל בבית קיץ קטן ושמח במקום שבו

אפשר לשחד את השוטר המקומי במשקה חריף ושטר חדש של מאה

דולר."

אני מזדעפת. "לידיעתך, שריף האנק פרש רשמית בשנה שעברה."

"תנחומי לכל העבריינים הצעירים." החיוך הקורן שלו מתרחב.

פרפרים מרפרפים בבטן שלי. אם לשפוט לפי כל הפיתולים

וההתכווצויות שיש לי בבטן, זה כאילו אלף מהם התעוררו אחרי שהיו

כלואים בפקעות שלהם במשך שש שנים.

הוא שבר לך את הלב. תתחילי להתנהג בהתאם.

השרירים בכתפיי מתכווצים. "מתחשק לך להסביר למה אתה

פורץ לבית שלי או שפשוט נעמוד פה כל הלילה?"

"פורץ לבית שלך?" קמטים מופיעים במצחו. "נראה לי שטעית.

סבא שלי אולי נתן למשפחה שלך לגור פה כי אימא שלך טיפלה

בנכס, אבל הוא לא שלך."

אימא שלי לא רק טיפלה בבית של משפחת קיין, היא גם אהבה

אותו כאילו היה שלה מאז שבריידי קיין שכר אותה לנהל את הנכס

ולעזור להשגיח על הנכדים שלו.

אבל הוא השאיר לך את הנכס, לא לה.

הלב שלי כואב. "על פי שטר הבעלות של סבא שלך, הוא שייך לי."

הוא נדרך. "על מה את מדברת?"

"זה ביני ובינו."

"מכיוון שהוא קבור עמוק באדמה ואני לא בדיוק יכול ללכת לשאול אותו, אני צריך הסבר." הכאב בליבי מחריף. "הוא אמר שזה הבית שלי ושיש לי זכות לירות בכל מי שמטיל בזה ספק." הוא משלב את זרועותיו והמבט שלי נמשך אל השרירים שנמתחים מתחת לשרוולים שלו. "עכשיו אני יודע שאת משקרת. סבא שלי תמיד שנא אקדחים."

"אז איך אתה מסביר את האוסף הקטן שהיה לו בעליית הגג?" הוא משפשף את הסנטר. "איזה אוסף?" אני מטה את הראש. "אולי לא הכרת את סבא שלך כמו שחשבת." "אה, ואת כן הכרת אותו?" הצחוק שלו נשמע מתנשא. אני מרימה את הסנטר. "הוא בילה פה כל קיץ עד לתאונה שלו, אז כן, לדעתי אני מכירה אותו טוב יותר ממי שבכלל לא טרח להתקשר אליו ביום ההולדת."

הוא מסיט מבט. "לא בדיוק דיברנו לפני התרדמת שלו." "מעניין למה." ציניות מחלחלת לקולי. הוא משפשף את העורף. "עשיתי הרבה טעויות בפעם האחרונה שהייתי פה."

"כמו לשכב איתי?" שריר הלסת שלו מתכווץ. "לא הייתי צריך לחזור אחרייך כמו שעשיתי."

אני מרגישה כאילו קאל דקר אותי בחזה בסכין משוננת, אבל הפנים שלי נעדרות רגש – כישרון ששכללתי לאורך השנים. "נכון מאוד." האצבעות שלי מתהדקות סביב קת האקדח.

"אני מתחרט שהרסתי את החברות שלנו." הסכין הבלתי נראית שוקעת עמוק יותר בבשר שלי. "העובדה שיצאנו לא הרסה את החברות שלנו. ההתמכרויות שלך הרסו אותה." משככי כאבים. אלכוהול. סקס. קאל התמכר לכולם כדי לברוח מהשדים שהיו לו בראש, ואני הייתי טיפשה ומאוהבת מכדי לראות את זה.

את לא יכולה להאשים את עצמך, הוא היה מומחה בהסתרה. אבל אני עדיין מתקשה להאמין למילים שאני אומרת לעצמי. הגרון שלי מתהדק משנים של רגשות מודחקים, עד שקשה לי לבלוע. הלסת שלו מתהדקת ומבנה העצמות החד שלו בולט עוד יותר. "תאמיני או לא, לא נסעתי עד לפה כדי לריב איתך על העבר שלנו." "אז למה בדיוק באת?" מתוך מאה השאלות שהייתי רוצה לשאול אותו, זאת נראית לי כמו השאלה הכי בטוחה.

"באתי לכדוק את הבית."

"אחרי שש שנים? למה?"

"כי אני מתכוון למכור אותו."

אני ממצמצת פעמיים. "לא. בשום פנים ואופן, זה לא יקרה." "לאנה – השימוש בכינוי החיבה הישן שלי מעביר בליבי המת זרם של הכרה.

מה הפלא שהוא חשב שאת קלה כפעם הקודמת. הוא רק צריך להגיד את שם החיבה המטופש לך כשביל שתוריד את המגננות.

"אל תקרא לי ככה." אני חושפת שיניים.

"אלאנה," הוא מתקן את עצמו והמצח שלו מתקמט קלות. "אני לא יודע מה סבא שלי סיפר לך, אבל כנראה הבנת אותו לא נכון."

"בטח. מובן שאתה תניח שאני הבנתי אותו לא נכון."

העיניים שלו מצטמצמות. "עכשיו את סתם קשה."

"מה אני אמורה להיות? נאיבית וטיפשה כמו כפעם הקודמת?" הוא מתעלם מההתפרצות שלי וממשיך. "אנחנו יכולים להבהיר הכול בקלות. איפה שטר הבעלות?"

אני עוצרת לחשוב על הפלוסים והמינוסים של כניעה לבקשה שלו.

ככל שתראי לו את שטר הבעלות מוקדם יותר, ככה הוא ילך מוקדם יותר.

"אני אלך להביא אותו." אני נפנית לכיוון המדרגות ומעיפה אליו מבט מעבר לכתף. "אל תזוז מהנקודה הזאת."

"ולתת לך סיבה לירות בי? אין סיכוי."

התשובה שלי עומדת על קצה הלשון, אבל אני נוצרת אותה. זאת

הבעיה עם קאל. הוא יכול לגרום לכל אחד לשכוח שהוא כועס עליו בבדיחה וחיוך אחד. זה כוח העל הכי גדול שלו והקריפטונייט האישי שלי.

עכשיו את כבר יותר מוכנה להתמודד איתו.
לפחות, אני מקווה שאני מוכנה.

אני רצה למעלה ומחזירה את האקרה לכספת לפני שאני עוברת על המסמכים שלי ומחפשת את שטר הבעלות. נדרשת לי רק דקה למצוא אותו תקוע בין עוד כמה מסמכים משפטיים חשובים. קאל בוחן את הידיים שלי כשאני יורדת במדרגות. "בלי נשק חם הפעם?"

אני מושכת בכתפיי. "אני מכירה חמש דרכים שונות להרוג בן אדם בידיים שלי, אז זה לא כאילו אני צריכה אותו."
עורו וזהוב מחוויר. "בבקשה תגידי לי שאת צוחקת."

הלוואי. אימא שלי שלחה אותי לקולומביה לבקר את הדוד שלי קיץ אחד, ולא היה לו מושג איך לבדר אותי, מלבד לקחת אותי לעבוד בחווה שלו וללמד אותי אומנויות לחימה משולבות. חזרתי כעבור חודש עם חגורה שחורה בקריעת הצורה לאנשים ודי כישורי הישרדות להתחרות באחת מתוכניות הריאליטי ההן שזורקות את המשתתפים בטבע.

אני מניחה את השטר על שולחן הכניסה ומצביעה על החתימה של בריידי. "הינה. בדיוק כמו שאמרתי."

קאל נעמד לידי כשהוא בודק את השטר. הוא משתדל לשמור על מרחק בזמן שהוא קורא, אבל כשהוא מעביר משקל בין רגליו הזרועות שלנו מתחככות בטעות. פרץ אנרגיה גואה כי. הוא מייד משלב זרועות מאחורי הגב, אף על פי שהשפעת מגעו משתהה. עברו שש שנים, אבל הגוף שלי מגיב אליו כאילו הוא עזב רק אתמול.
הקמט במצח שלי מעמיק.

הוא נד בראשו אחרי שהוא מסיים לקרוא את העמוד. "אני מצטער, אבל השטר שהוא נתן לך כבר לא תקף." הוא מצביע על התאריך ליד החתימה של בריידי. "הוא חתם על זה לפני שהוא ערכן את הצוואה."
"איזו צוואה?"

"זאת שהוא כתב לפני התאונה."

אני מרגישה כאילו קאל כך את ידיו סביב גרוני ולחץ.
לא. לא יכול להיות. "אני מתקשרת לעורך הדין שלו עכשיו ואנחנו
נבהיר את כל העניין הזה." אני זוה לעבר המדרגות, ממהרת לעלות
לקומה השנייה ולהביא את הנייד שלי.

קאל מביט בשעון המהודר שלו. "כבר כמעט שתיים-עשרה בלילה.
לא נראה לי שליאו יענה לשיחה בשעה הזאת."
אני מסננת קללה.

הוא תוחב ידיים לכיסים. "אצור איתו קשר בבוקר כדי שנוכל
לסגור את העניין הזה לפני שהמתווך מגיע."
"איזה מתווך?"

"זה ששכרתי לעזור לי למכור את הבית."

"איזה חלק מ'אני לא מוכרת את הבית שלי' אתה לא מבין, בריוק?"

"החלק שאת מדברת על הבית הזה בתור הבית שלך."

אצבעותיי מתעקלות לשני אגרופים הדוקים כדי שלא אכרוך אותן
סביב צווארו העבה.

עיניו יורדות אל ידיי הקפוצות ועולות שוב אל הפנים שלי. "נראה
לי שעד שנקבל הסבר הגיוני מעורך הדין, עדיף שנשכח מזה. כבר
מאוחר ואנחנו לא מתקדמים לשום מקום." דלת הכניסה חורקת
כשהוא פותח אותה.

"רגע." אני מושיטה לו יד. "תן לי את המפתח שלך."
הוא מתעלם ממני וגורר פנימה מזוודה. "אני לא הולך לשום
מקום."

"טוב, אתה ממש לא נשאר פה," אני יורקת בזעם.

"לאן את מצפה שאלך?"

"כמוטל ליד רחוב מיין בטח יש חדרים פנויים, וחוץ מזה, יש להם
כבר וויי-פיי וטלוויזיות צבעוניות."

שפתיו נפשקות בתדהמה. "את לא רצינית. תפסו שם רוצח סדרתי
פעם."

אני מגלגלת עיניים. "הוא לא באמת רצח שם אף אחד."

"אה, אז הכול בסדר."

"אימא, מי זה?" קמילה קוראת מראש המדרגות. עיניה הכחולות הגדולות בוחנות את קאל לפני שמבטה חוזר אליי.
 בלי לחשוב פעמיים אני מסמנת לה לחזור בנפנוף. "שום דבר חשוב. תחזרי לישון, בבקשה."
 עיניו הפעורות של קאל עוברות מקאמי אליי. "מי זאת לעזאזל ולמה היא קוראת לך אימא?"
 "אל תקלל מול הילדה שלי," אני מסננת בלחש.
 "הילדה שלך? בת כמה היא?" קאל מועד לאחור בניסיון להתרחק ממני, אבל מצליח למצוא את שיווי המשקל שלו במהירות.
 "חמש!" קאמי מרימה את היד כאילו היא מחכה שמישהו ייתן לה פוף.

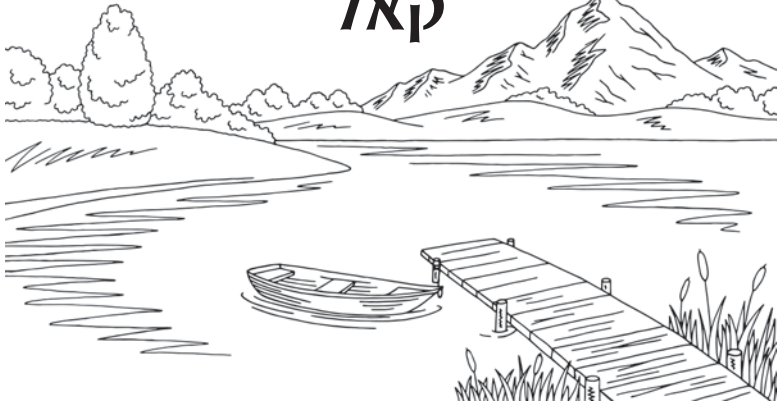
כל הצבע מתנקז מפניו והוא שולח יד אל הקיר. "חמש. זה – היא – אנחנו –"
 "זה לא –" התשובה שלי נקטעת כשעיניו מתגלגלות.
 רגליו קורסות תחתיו והגוף שלו צונח קדימה.
 "שיט!" אני מזנקת אליו.

הגפיים שלנו מסתבכות כששנינו נופלים. כל האוויר יוצא לי מהריאות כשאני נחבטת ברצפת העץ השחוקה. הראש של קאל פוגע בבטן שלי וזה אומנם כואב יותר משציפיתי, אבל לפחות היא מרככת את הנפילה שלו. אני לא מצליחה לתפוס את הראש שלו לפני שהוא מתגלגל מחיקי ונחבט ברצפה. פניו של קאל חסרות הבעה לחלוטין כשהוא שוכב על הרצפה, חסר הכרה.
 "פאק. זה יכאב אחר כך." אני מגלגלת את גופו הרפה בחזרה אליי ומניחה את ראשו בחיקי.

"אוווי. אימא צריכה לשים כסף בצנצנת הקללות."
 יש לי הרגשה שצנצנת הקללות היא הדאגה האחרונה שלי עכשיו כשקלהאן קיין חוזר לחיי עם חיוך קטלני ובעיה אחת גדולה.

פרק 2

קאל

אני ממצמץ אל התקרה ומחכה שהנברשת המטושטשת תחזור לפוקוס. עוברת דקה עד שהראייה שלי מתבהרת, אף על פי שהמוח שלי נשאר מעורפל ומבולגן.

מה אני עושה על הרצפה?

"הו, תודה לאל, התעוררת. אתה בסדר?" לאנה מתכופפת אליי. שיערה הגלי הכהה מתחכך בפניי ומדגדג לי את העור. היא מדיפה ניחוח עוגיות קינמון ואני נזכר בלילות שהיינו יושבים יחד על המזח אחרי שכבר היינו אמורים לחזור הביתה ואוכלים בצק עוגיות. הניסיון שלי לא לקחת עוד נשימה עמוקה נכשל, וניחוח הקינמון שלה מכה בי שוב.

אני לא זוכר מתי הייתה הפעם האחרונה שחלמתי על לאנה. לפני חודשים? שנים? החלום הזה עליה חי יותר מהקודמים, מדייק בכל הפרטים הכי קטנים, כמו סימן הלידה הקטנטן בצורת לב על הצוואר שלה והצללקת מעל השקע בשפתה העליונה.

אני שולח יד ללטף את הסימן הלבן החיזור מעל לשפתייה וקצות אצבעותי מעקצצים. העולם חדל מלהתקיים כשמבטה מתמקד בשלי.

אלוהים. העיניים האלה.

עינייה החומות מזכירות לי את האדמה רגע אחרי שיורד גשם – כל כך כהות עד שבתאורה מסוימת הן נראות שחורות. זה צבע בלתי מוערך המתחרה בכל השאר, אף על פי שלאנה אף פעם לא הסכימה איתי לגבי זה.

האגודל שלי מרפרף בטעות על שפתה התחתונה והיא נושפת בחדות.

"מה אתה עושה?" היא נרתעת לאחור.

אני מעווה פנים כשכאב חד קורח חור בגולגולת שלי מאחור.

אתה, לא חולם, אידיוט.

"סליחה. לא התכוונתי להחמיר את הכאב." היא מרימה את הראש

שלי מהברכיים שלה. "כמה אצבעות אני מרימה?"

"שלוש," אני נוהם.

"מה התאריך?"

"שלושה במאי."

"איפה אנחנו עכשיו?" ציפורניה מרפרפות על הקרקפת שלי

ומעבירות ניצוצות במורד עמוד השדרה שלי.

"בגיהינום," אני נושף.

"זה כאב?" היא חוזרת על התנועה. מגעה מבעיר את העור שלי

וחום מתפשט בעורקיי כמו אש בשדה קוצים.

"די. אני בסדר." אני מתרחק ממנה וגורר את עצמי לאחור עד

שהגב שלי נוגע בקיר מולה. למרות המרחק שאני מציב בינינו, ניחוח

הקינמון המתובל של ג'ל הרחצה שלה נדבק לי לבגדים. זה אותו סבון

ממכר שהיא משתמשת בו שנים.

אני נושם עוד נשימה עמוקה, כנראה כי אני נהנה לענות את

עצמי.

אלוהים. אתה פתטי. אני חובט בקיר בראש שלי והוא כואב

בתגובה.

"הינה, אדוני. בשביל האיה שלך."

אוי, שיט.

לאלאנה יש בת. ילדה בת חמש עם שיער בלונדיני כהה ועיניים

גדולות וכחולות שדומות להחריד לשלי. כשאני יושב אנחנו כמעט באותו גובה, אף על פי שמהזווית הזאת היא גבוהה ממני בכמה סנטימטרים.

הילדה של אלאנה – ואולי שלי – מסתכלת עליי בעיניים גדולות ופיגי'מה שכופתה לא נכון. צבע השיער שלה כמעט שטני ומרבית קווצות השיער הגלי השתחררו מהקוקו הרפוי מדי שלה.

היא שלי?

אלוהים, אני מקווה שלא.

זאת מחשבה מחורבנת, אבל אמיתית. אני עדיין לא מוכן להיות אבא. לעזאזל, אני לא בטוח אם אי פעם אהיה מוכן. עד לרגע זה הייתי מרוצה להיות הרוד המגניב שלא באמת לקח את עצמו בידים בזמן כדי לעשות ילדים. איך אני אמור לגדל ילד בזמן שאני בקושי מצליח לעשות את המינימום שבביל עצמי?

הילדה מנערת חבילת קרח מול הפנים שלי ומקפצת על קצות הבהונות. אני שולח יד בלי משים ולוקח ממנה את החבילה.

"אתה בסדר?"

אני מתכווץ בתגובה לקולה הילדותי. הוא מזכיר לי את הקול של לאנה, כולל הנימה הצרודה שבו. עוד סחרחורת מכה בי.

לאנה קמה ומנשקת את הבת שלה על הראש. "תודה, ילדונת.

מתוק מצידך לעזור לו."

"אנחנו צריכים רופא?"

"לא. הוא רק צריך לנוח קצת."

"ומשקה חזק," אני רוטן.

לאנה מסתובבת אל הבת שלה. "רואה? הוא מרגיש מספיק טוב להמשיך לקבל החלטות גרועות. העולם ממשיך להסתובב כרגיל."

היא מעקמת את האף. "אני לא מבינה."

לאנה נאנחת. "אני אסביר לך בבוקר, מ' אָמֹד."*

"אבל –"

* ספרדית: אהובתי.

לאנה מצביעה על המדרגות. 'צֵטֶה אֶה דוֹרְמִיד אַהוֹרָה מִיסְמוּ.'
 אלוהים. היא נראית ונשמעת בדיוק כמו אימא שלה.
 אולי כי היא אימא.
 אני מאבד תחושה.
 יכול להיות שאני חוטף התקף לב?
 מהעקצוצים שאני מרגיש בזרוע שמאל וההרגשה שהלב עומד
 לזנק לי מתוך החזה, לא הייתי פוסל את האפשרות הזאת.
 הילדה מכוונת אליי אצבע שמנמנה. "הוא לא נראה כל כך
 טוב."
 "הוא יהיה בסדר. זה רק כאב ראש."
 "אולי אם תנשקי אותו הכול יהיה בסדר כמו כשכואב לי."
 "לא, לאנה ואני אומרים ברזומנית.
 "אוקיי. בלי נשיקות." היא משלבת זרועות ומזעיפה פנים.
 עיניה של לאנה יורדות אל הפה שלי. הלשון שלה מגיחה ומלקקת
 את שפתה התחתונה וסומק עולה בקצות האוזניים שלי.
 אתה חסר תקנה. חסר תקנה לחלוטין.
 "את יכולה לקרוא לי סיפור?" הילדה מפריעה לנו והקול שלה
 משפיע על מצב הרוח שלי כמו דלי מלא מי קרח.
 יכול להיות שהיא באמת שלי? לאנה הייתה מסתירה ממני ילדה
 כמשך שנים רק כי היא שונאת אותי?
 החדר מסתובב. אני עוצם עיניים כדי לא להסתכל על גרסת המיני
 שלי או על אלאנה.
 "קמילה", לאנה מזהירה אותה.
 "אתם עדיין חייבים לשים כסף בצנצנת הקללות," הילדה שלה
 מזכירה לה.
 אני יכול לדמיין את לאנה מגלגלת עיניים כשהיא עונה, "תזכירי
 לי בבוקר."
 "אוקיי!" קול כפות הרגליים החובטות במדרגות העץ מהדהד
 מהתקרות הגבוהות.

לאנה לא מדברת עד שאני שומע דלת נסגרת בנקישה במרחק.
 "היא הלכה, אתה יכול להפסיק להעמיד פנים שנרדמת."

אני מרים עיניים אל הנברשת. "היא ה –" לא משנה כמה אני מנסה, אני לא מצליח לסיים את המשפט. לאנה אף פעם לא נראתה לי כמו הטיפוס שישמור על סוד כזה, אבל אנשים עושים דברים משוגעים כדי להגן על מי שהם אוהבים, במיוחד מפני מי שעלול לפגוע בהם.

אולי זאת הסיבה שסבא נתן לה את שטר הבעלות של הבית. יכול להיות שהוא חשב שלא תמכתי בילדה שלי כמו שצריך, אז הוא תפס פיקוד.

אם הוא בכלל השאיר לה את הבית מלכתחילה.

"היא מה?" לאנה שואלת.

"שלי?"

היא ממצמצת. "יכול להיות שבאמת שאלת את זה הרגע?"
 "פשוט תעני לי." הפחד שלי מתחלף ברוגז. אני לא נוטה להיכנע לכעס אבל עם כאב הראש שמתפתח אצלי והגילוי על ילדה שלא ידעתי על קיומה, הסבלנות שלי הולכת ונשחקת.

"זה משנה אם כן?"

השאלה של לאנה נשמעת לי כמו מלכודת, אבל אני בכל זאת נוגס בפיתיון. "כן. לא. אולי. פאק! אני לא יודע. היא שלי?" אני מעביר ידיים בשיער ומושך עד שהעור העדין כואב.

"אם אתה באמת שואל את השאלה הזאת, נראה שאתה ממש לא

מכיר אותי."

אני קם במהירות, מתעלם מחוסר היציבות שלי כשאני מזדקף למלוא קומתי. "מה ציפית שאחשוב? זה לא כאילו שהמצב בינינו היה טוב בפעם האחרונה שהתראינו."

"אז אתה יוצא מנקודת הנחה שאני אמנע ממך להכיר את הילדה

שלך בגלל איך שאני מרגישה?"

"אני מקבל את הרושם שזה מה שקרה, או שהמשכת הלאה מהר מאוד." זה דבר נורא להגיד. הצהרה כועסת, שיפוטית ופאקינג מטומטמת ואני מתחרט עליה בשנייה שהיא יוצאת לי מהפה. הפעם

אני אפילו לא יכול להאשים את האלכוהול, עובדה שרק הופכת את ההתפרצות שלי לגרועה עוד יותר.

הטמפרטורה בחדר צונחת.

"לך מפה," היא לוחשת.

אני נשאר קפוא במקום. "שיט. אני מצטער. אני לא יודע למה אמרתי את זה. כלומר, אני יודע למה אמרתי את זה אבל לא הייתי צריך –"

"עוף לעזאזל מהבית שלי לפני שאתקשר למשטרה והשוטרים יוציאו אותך מפה בעצמם." היא מפנה אליי את הגב. הרעד שעובר בכתפיה עם כל נשימה עמוקה שהיא נושמת רק מגביר את המערבולת בבטן שלי.

"אלאנה –"

היא מסתובבת ומצביעה על הדלת. "לְרִגְטָה!" אני לא צריך גוגל טרנסלייט בשביל להבין שהיא אומרת לי לעוף מפה.

אני מרים ידיים בכניעה. "אוקיי. אני הולך." אתה פשוט מתכוון ללכת בלי לקבל תשובות? בניגוד למה? לאנה שהכרתי פעם הייתה צריכה להירגע לפני שהיא יכלה לדבר. כבר מזמן למדתי שאם אלחץ עליה חזק מדי מהר מדי, היא רק תרחיק אותי עוד יותר.

אני אוחוז בידית המזוודה ויוצא מהבית.

"רגע."

אני עוצר על שטיח הכניסה, כפות רגליי לוחצות על הכתובת הדהויה שמעטרת אותו, "סִין פּוֹסְטֵרָה נוּ אַנְטֵרְאן", אין כניסה בלי קינוח.

"תן לי את המפתח הרזרבי." היא צועדת קדימה ומושיטה לי יד.

יד שמאל נעדרת טבעת.

מה זה משנה? זה לא כאילו שבאת לפה כדי לחזור אליה.

אני מתעכב על זה לרגע, חושב על כך פעמיים ומורח על הפרצוף את החיוך הרגיל שלי.

הנחיריים שלה מתרחבים. "המפתח, קלהאן."

נדרשת לי שנייה להוציא את המפתח הכסוף מהכיס. כשהיא לוקחת אותו, אצבעותיה מתחככות קלות בעורי וזרם חשמלי עובר בי מייד. היא מושכת את היד בחזרה במהירות ומצמידה אותה לחזה. היא ודאי הרגישה את אותו הדבר.

נהדר. לפחות אני יכול ללכת לישון הלילה בידיעה שאף על פי שיכול להיות שהיא שונאת אותי, הגוף שלה חולק על דעתה.

אתה מגוחך אם נראה לך שזה הישג.

היא טורקת את הדלת. אני מזנק לאחור כדי להימנע מאף שבור והמזוודה שלי נופלת על הצד.

אני דופק את הראש בדלת העץ ונאנח. "על מה חשבת כששלחת אותי לפה, סבא?"

הברייח נסגר בנקישה והאור מעליי כבה.

"לא יכולת לחכות עד שאיכנס למכונית?" אני לא מצפה לתשובה, אבל אני בכל זאת אומר את המילים בקול.

בזה אחר זה, כל האורות מסביב למרפסת שמקיפה את הבית נכבים ומדגישים את כוונותיה של לאנה.

לך לעזאזל.

אני משחרר אנחה כבדה כשאני חוזר למכונית האסטון מרטין דיי-בי-אס שלי. המנוע מתעורר לחיים בנהמה ואני עוצר את הנשימה לכמה שניות, משהו בי כמעט מצפה שלאנה תצא עם האקדח שלה ביד ושוב תאיים להתקשר למשטרה. דקה תמימה חולפת ודלת הכניסה לא נפתחת, אז אני מניח שאני כבר יכול להדליק את האור ולחפש את המכתב של סבא בתא הכפפות.

המעטפה מתחבאת בתחתית התא, בדיוק במקום שבו השארתי אותה בדיוק לפני שנתיים כשהוא נפטר. שעה שאחיי מיהרו להשלים את המשימות שסבא שלי נתן להם כדי לקבל את הירושה ואת חלקם במניות של חברת קיין, שדרשו מרואן לעבוד בפארק האגדות ומדקלן להתחתן, אני עשיתי את מה שאני מצטיין בו.

נמנעתי ממה שפחדתי לעשות.

התמהמהות לא מובילה לשום דבר חוץ מצרות.

אני מעביר אצבע על חותם השעווה השבור של טירת דרימלנד

ושולף את המכתב מתוך המעטפה. עיניי נעצמות, אני שואף כמה נשימות עמוקות ופותח את הנייר המקופל.

קלהאן,

אם אתה קורא את הגרסה הזאת של המכתב האחרון שלי, זאת אומרת שמתני לפני שהספקנו ללכנ את חילוקי הדעות שלנו ולסלוח זה לזה על מה שאמרנו. ואף על פי שהלב שלי שבור מזה, אני רוצה לתקן את המצב בינינו בעזרת הצוואה שלי. אומרים שכסף לא פותר הכול, אבל אני בטוח שהוא יכול לדרבן אותך ואת האחים שלך לצאת מאזורי הנוחות שלכם ולהתמסר לדברים חדשים. מתוך שלושת הנכדים שלי, אתה תמיד היית זה שלקח סיכונים, אז אני מקווה שתסכים לקבל אתגר אחרון בשבילי.

בינינו, ניסיתי לא להעדיף אף אחד מכם על פני השני, אבל אתה מאוד הקשית עליי. יש בך משהו מיוחד – משהו שאין לאחים או לאבא שלך – משהו שמושך אליך אנשים. תמיד היה לך מין אור בתוכך שאי אפשר לכבות.

כלומר, שאף אחד חוץ ממך לא יכול לכבות.

כאב לי לראות שכל מה שהפך אותך למיוחד נעלם כשהתחלת להישען על אלכוהול ותרופות. בהתחלה תירצתי את זה בעבודה שהיית צעיר ולא בוגר. חשבתי שזה שלב שיעבור לך. אחרי הגמילה, חשבתי שהמצב שלך משתפר. אבל רק כשמש ביליתי איתך זמן באגם כמה שנים אחר כך, הבנתי שבסך הכול השתפרת בלהסתיר את זה.

אני תמיד אתחרט על מה שאמרתי לך בפעם האחרונה שדיכרנו. באותה תקופה כעסתי על עצמי על שלא התערבתי מוקדם יותר – שלא בדקתי לפחות מה שלומך אחרי שהוציאו אותך סופית מנבחרת ההוקי – שלא עשיתי את המינימום האפשרי כי הייתי שקוע מדי בעבודה כדי לפנות זמן. סבלת מהפציעה שלך במובן שאף אחד מאיתנו לא היה יכול להבין, אבל בכל זאת הייתי צריך להתאמץ ולנסות.

הלוואי שהייתי בולע את הגאווה שלי ומתנצל מוקדם יותר, ואז לא היית צריך לקרוא את זה במכתב. יותר מכך, הלוואי שבכלל לא הייתי

משתמש בהתמכרות שלך נגדך ואומר לך את כל הדברים הכואבים
שאמרתי רק כי חשבתי שזה ייתן לך דחיפה בכיוון הנכון.
אתה אף פעם לא היית כישלון, ילד.
אני הייתי.

טפרים בלתי נראים ננעצים לי בחזה, חודרים מבעד לשנים של צלקות
ודוקרים לי את הלב. סבא אולי מתחרט על מה שהוא אמר, אבל הוא
צדק. אני באמת כישלון. מה עוד אפשר להגיד על מישהו שניסה
להתפכח פעמיים וחזר להשתמש כעבור זמן קצר? חלש. מעורר
רחמים. אומלל. האפשרויות אינן סופיות, אבל לדעתי כישלון מתמצת
את כולן בשלמות.
אני נושם נשימה מטהרת וממשיך לקרוא.

התפכחות היא לא מטרה, אלא מסע. המסע שלך. ואף על פי שרציתי
שתבריא, ניגשתי לזה מהכיוון הלא נכון. לא עובר יום בלי שאני תוהה
מה היה קורה אילו תמכתי כך במקום להפנות לך את הגב. האם היית
מנסה לגלות מהו מקומך בחברת קיין מאחר שכבר לא היית נוטר טינה
לעובדה שהיא שלי? או שהיית מתרגש להתחתן עם אלאנה ולהעניק
לסניורה קסטיו את כל הנכדים שהיא רצתה?

הייתי רוצה להראות לך כמה אני מצטער במאה דרכים שונות
בערך, אבל האפשרויות שלי מוגבלות מהעולם הבא. אני מקווה שיום
אחד – אם תיקח את עצמך בידיים – נוכל להיפגש שוב. אבל עד אז,
הצוואה שלי היא האפשרות הכי טובה.

אז, לוקח סיכונים קטן שלי, יש לי רק דבר אחד לבקש ממך בתמורה
ל-18% ממניות החברה וירושה בת עשרים וחמישה מיליארד דולר:
תבלה קיץ אחד אחרון בלייק ויסטריה ותמכור את הבית לפני יום
השנה השני למותי.

אני קורא שוב את המשפט האחרון פעמיים עד שאני מביין.
אוי, שיט.

הוא רוצה שאגור שם עם לאנה.

כמובן. ורק כדי להחמיר את המצב, כאילו הוא לא היה חמור דיו, סבא שלי נועץ את המסמר האחרון בארון הקבורה בבקשה אחת נוספת.

אני מבקש שאף אחד חוץ מהאחים שלך ועורך הדין שלי לא ידע את הסיבה האמיתית לכך שאני רוצה שתמכור את הבית, עד שהוא יימכר.

נפלא. כל סיכוי שהיה לי לפנות אל הצד האנושי של לאנה או הכיס שלה נלקח ממני הודות לבקשתו האחרונה של סבא. הוא בטח לוגם לו מרגריטה בטעם תות בעולם הבא, מתבונן בעליזות מלמעלה בחיים שלי קורסים.

מתברר שכל מה שאני צריך לעשות כדי לקבל את המניות שלי בחברה ועשרים וחמישה מיליארד דולר זה לשכנע את לאנה – האישה היחידה בעולם שמעדיפה לירות בתחת שלי על פני להציל אותו – לתת לי למכור את הבית.

הגיע הזמן להשקיע בווסט חסין קליעים.

פרק 3 אלאנה

אני מחזירה את הווילון למקום ביד רועדת כשאורות הבלמים של קאל נעלמים בהמשך שביל הגישה. אני מאבדת את מעט השליטה שנשארה לי על רגשותיי, והמציאות מכניסה

לי אגרוף לפרצוף.

קאל חזר.

אני רוצה לבכות. אני רוצה לצרוח. אני רוצה להכריח אותו לברוח חזרה לשיקגו.

האיחוד איתו רווי כאב. אני מרגישה כאילו מישהו כתש את ליבי לבלי היכר.

אני שונאת את הכאב שעדיין עולה בחזי כשהוא רק מחייך, כמעט כמו שאני שונאת את העובדה שרציתי למשוך אותו אל בין זרועותיי ולהתחנן שלעולם לא יעזוב שוב.

לא למדת כלום מהפעם הקודמת?

אני קצת מוותרת לעצמי. קאל שוב הפך את החיים שלי על פיהם, והמוח שלי עוד מנסה להרביק את הפער. כדי להקל על הבחילה שהתגברה לי בבטן מהרגע שהוא הופיע בפתח הבית שלי ולא נעלמה, אני שואפת כמה שיותר אוויר לתוכי.

הוא לא היה אמור לחזור יותר, אף פעם. זה מה שהוא הבטיח לי בפעם האחרונה שראיתי אותו.

את באמת מופתעת? ממתי הוא עומד במילה שלו?
חשבתי שהוא יכבד אותי ואת העבר שלנו מספיק בכדי לכבד את השבועה שלו.

היית טיפשה.

לא. הייתי די נואשת להאמין לו, אף על פי שזה היה הרגע שהוא שבר לי את הלב.

”קאל?”

הוא מתעלם ממני וממשיך לזרוק בגדים לתוך המזוודה הפתוחה על המיטה שלו.

אני נכנסת לחדרו וסוגרת את הדלת מאחוריי. ”לאן אתה הולך?”
הוא אפילו לא מכיר בעובדה שאני שם.

”מה קרה?” אני מניחה יד על הכתף שלו ולוחצת אותה.
הוא נדרך וחונק את החולצה שהוא אוזח באגרופו הסגור. ”לא עכשיו, אלאנה.”

אלאנה? ממתי הוא קורא לי בשם המלא שלי?
אני עוקפת אותו ומתיישבת על המיטה. ”למה אתה אורז?”
”אני עוזב.” קולו חסר רגש.

הגבות שלי מתכווצות. ”משהו קרה בשיקגו?”
”לא.”

משהו במתח בגוף שלו, באופן שהוא נמנע מלהביט לי בעיניים, גורם ללב שלי לדהור. ”אוקיי...” אני מקפלת את הברכיים שלי מתחתיי. ”לכמה זמן אתה נוסע?”

הוא מפסיק לארוז. ”אני לא חוזר.”
הצחוק שלי דועך מהר מאוד בתגובה להבעת הפנים המודאגת שלו.
אני מתרוממת על הברכיים כדי להסתכל לו בעיניים. ”מה קורה?
משהו קרה בארוחת הערב עם סבא שלך?”

האגרוף שלו מתהדק מסביב לחולצה. ”אני לא יכול להמשיך עם

זה.”

“עם מה אתה לא יכול להמשיך?”
המבט שלו עובר מהמזוודה אל הפנים שלי. “איתנו.”
אני מרגישה כאילו מכת ברק קרעה את החזה שלי לשניים. “מה?”
הלחישה השבורה בקושי יוצאת מבין שפתיי.
אלוהים. זה אותו נאום שאבא שלי נתן לאימא שלי ביום שהוא
נטש את המשפחה שלנו. אלא שבמקום להסתכל על אבא שלי אורז
את המזוודות שלו, אני מסתכלת על קאל.
אני מנענעת בראש שלי.
לא. קאל לא אבא שלך. הוא בחיים לא ינטוש אותך ככה,
במיוחד לא אחרי שהוא הבטיח לאהוב אותך לנצח.
“לא היינו צריכים להיות ביחד בכלל,” הוא אומר בשקט.
עיני צורבות כאילו השארתי אותן פקוחות וצללתי במי מלח. “מה
אמרת?”
“את ואני... הייתי טיפש כשחשבתי שנהיה זוג טוב.”
אני שואפת בחדות. הוא מרים בקבוק וודקה מהשידה ליד המיטה
וגומע אותה עד שהנזול השקוף נוזל לו על הסנטר. הבטן שלי מתהפכת
בתגובה לשתייה שלו, אבל אני מתעלמת מהחומצה שעולה לי בגרון.
הוא סובל, אני מצדיקה אותו.
זה רק זמני, הוא מתמודד עם העובדה שהקריירה שלו נגמרה,
אני חוזרת על התירוץ בפעם המיליון הקיץ.
אני מניחה את ידי על הפנים שלו, מתעלמת מהרעד שעובר בהן.
“אתה לא מתכוון לזה.”
“אני כן.”
אצבעותי לוחצות על הלחיים שלו. “פשוט תדבר איתי ותגיד לי
מה קורה.”
הוא מסיט ממני את עיניו האדומות. “אין לי עוד מה להגיד.”
“חשבת שהיית... מאושר.”
“לא, אלאנה. הייתי מסומם.” שפתו העליונה מתעקלת.
אני נרתעת לאחור. “מה?”
לא יכול להיות. קאל יודע מה דעתי על סמים. התנגדתי לשימוש
בהם מאז הפעם הראשונה שאחותי לקחה מנת יתר.

"איך נראה לך ששרדתי את הקיץ האומלל הזה, כשהחלמתי מפציעה בזמן שהקבוצה שלי חגגה את האליפות הגדולה שלה?"

קיץ אומלל?

אני מתעלמת מהכאב החד שמהדהד בתוכי, יודעת שאין סיכוי שהוא מתכוון לזה אחרי כל מה שעברנו יחד. "תמיד נראית בסדר כששאלתי אותך על זה."

"הרגשתי ככה בגלל כל האוקסיקודון שלקחתי."

אני נושמת עמוק. "אוקיי. טוב, עכשיו כשאני יודעת את זה אני יכולה לדאוג שתקבל עזרה. אתה לא הבן אדם הראשון שנאבק בהתמכרות לאופיואידים אחרי פציעה." אני שומרת על טון דיבור נינוח למרות המשקל שמכביד עליי.

"אני לא רוצה עזרה." הוא מתרחק ממני, מצמיד את בקבוק הוודקה לשפתיו ושותה עוד.

אני חוטפת את הבקבוק מידו. "אתה יותר טוב מזה." השריר בלסת שלו נקפץ. "באמת? או שהאהבה שלך אליי מעוורת אותך ואת לא יכולה לראות מי אני באמת?"

הראייה שלי מתערפלת. "אני לא עיוורת." מלאת תקווה, כן, אבל לא חסרת מודעות למה שקורה פה. פשוט חשבתי שנוכל לפתור בעיה אחת כל פעם, ונתחיל עם הדיכאון שלו.

"בבקשה אל תעשי את זה עוד יותר קשה, אלאנה."

החור בליבי מתרחב כשהוא משתמש בשם המלא שלי והאות הנוספת מגדילה את המרחק בינינו. "לא. אל תקרא לי אלאנה. אני לא מתכוונת לוותר רק כי אתה מפחד. אנחנו יכולים לעבור את זה יחד." הוא מנענע בראשו. "את לא מבינה אותי. זה נגמר."

"מה נגמר?"

"אנחנו."

אני מרימה את סנטרי הרועד. "לא."

הוא נאנח בחדות. "מה שעשינו הקיץ... זאת הייתה טעות. טעות ענקית שעשיתי כי הייתי שיכור ומסומם מכדי להבין שזה לא כדאי." הסדק בליבי מתרחב ואני מפחדת שהוא עלול להישבר לשניים. "אתה לא מתכוון לזה." קולי רועד.

"אני כן." הוא רוכס את המזוודה שלו ומניח אותה על רצפת העץ, משאיר כמה פריטי לבוש מפוזרים על המיטה שלו.
 "אני לא מאמינה לך." אני מזנקת מהמיטה ונעמדת בינו ובין הדלת.
 "האמת לא תשתנה גם אם תתעלמי ממנה."
 "אז תגיד לי את האמת! מספיק עם הכולשיט הזה שאנחנו טעות!
 אני יודעת מה אתה מרגיש לגבי. לגבינו."

יכול להיות שהוא היה מסומם חלק מהזמן, אבל אני יודעת שהוא התכוון לזה כשהוא התוודה בפניי על רגשותיו. הוא התכוון לעתיד שהוא תיאר, שלנו ביחד. להבטחות שהוא נתן לי כשאמר לי שהוא אוהב אותי. לתקוות שהיו לו לגבינו ולמשפחה שהוא היה רוצה שתהיה לנו ביום מן הימים.
 עיניו נעצמות. "הלוואי שלא הייתי חוזר לפה. זה היה אנוכי מצידו, את הבן אדם האחרון שהייתי רוצה לפגוע בו," הוא לוחש ולופת את ידית המזוודה שלו.

"אמרת שאף פעם לא תעזוב אותי." הוא הבטיח. זאת הסיבה היחידה שהרשיתי לו לרסק את הידידות שלנו בנשיקה. כי רציתי את העתיד שלנו ביחד בדיוק כמו שחשבתי שהוא רוצה אותו.
 הוא מרים אליי זוג עיניים מעורפלות. "אני מצטער."
 רוח הקרב נוטשת אותו, לצד כל תקווה שהוא יישאר. "אתה רוצה לעזוב?"

תגיד שלא.

הוא מהנהן. הפעם, הכאב שמפעם בחזי מתעמעם ומתחלף ברגש עז הרבה יותר.

כעס.

ידיי מתהדקות לאגרופים. "טוב. אז אל תטרח לחזור שוב." אני לא בטוחה מה יקרה לי אם הוא יחזור, אז אני מעדיפה לא לגלות.
 שריר הלסת שלו שוב נקפץ. "זה מה שאת רוצה?"
 "כן." הצביטה בליבי לא מסכימה.

"אני מוכן לעשות הכול בשבילך." הוא נאנח.
 "תישבע," אני אומרת בקול חסר רגש אף על פי שדמעות מערפלות את עיניי.

"אני מבטיח לא לחזור לפה." הוא מגלגל את המזוודה לעבר הדלת. היד שלו מהססת על הידית והוא מסתכל לאחור. "אני מצטער שפגעת בך. הלוואי שהייתי בן אדם אחר. חזק יותר. פייכת."

אני כורכת את זרועותיי סביבי ונפנית ממנו, מחביאה את הדמעות שזולגות במורד לחיי. כאנחה אחת אחרונה, קאל סוגר את דלת החדר שלו ומשאיר אותי להתמוטט לכדי. אני מצמידה רגליים לחזה ובוכה עד שעניי מתנפחות ואני מרגישה כאילו שהראש שלי עומד להתפוצץ.

אני לא בטוחה כמה זמן אני נשארת בחדר שלו ובוכה עד שגרונני ניחר, מייחלת שקאל יחזור ויספר לי שזאת בסך הכול הייתה בדיחה חולנית.

ברידי נכנס לחדר וגבותיו הלכנות מכווצות. "לאן קאל הלך?" אני מרימה אליו מבט בלחיים מוכתמות מדמעות. "הוא עזב." הקמטים סביב עיניו הכחולות מתרככים כשהוא רואה אותי. "הו, אלאנה." הוא עוטף אותי בזרועותיו. "אני כל כך מצטער. חשכתי שמשוהו כזה עלול לקרות."

"למה?"

הוא מצמיד שפתיים.

דמעות נוספות זולגות מעיניי. "למה לא הייתי מספיק טובה בשבילך?" בשביל אבא שלי. בשביל אנטוניה. בשביל קאל. אני תמיד מרגישה כאילו אני נאבקת להשאיר את כולם לידי כשכל מה שהם רוצים זה ללכת.

הוא מלטף לי את הגב. "אין לזה שום קשר אלייך."

"לא? אם קאל היה אוהב אותי הוא היה נשאר. הוא היה נלחם עלינו."

"כרגע הוא אפילו לא יכול להילחם על עצמו, לא כל שכן עלייך."

אני מנענעת בראשי. "לא רציתי שהוא ילך."

"כל מי שמבלה איתכם זמן יודע את זה."

הכאב בליבי מתגבר. "אבל הכרחתי אותו להבטיח שהוא לעולם לא יחזור."

היד שלו נעה במעגלים קטנים ומרגיעים. "זה מה שאת רוצה?"

אני מתייפחת לעומת החזה שלו. "כן? לא? אני לא יודעת."
"הכול יהיה בסדר. אני אדאג לזה."

אלא שהינה אני, שש שנים מאוחר יותר, ואני עדיין מרגישה כאילו
הכול לא בסדר.

המצב שונה עכשיו. את כבר לא אותה ילדה שכורת לב.
אבל האם זאת הייתה האמת? כי היה צריך רק מפגש אחד עם קאל
כדי שאיזכר בכל מה שניסיתי לשכוח בשש השנים האחרונות.
עיקול שפתיו כשהוא שולח לעברי חיוך חטוף.
הרגש בליבי שתמיד מושך אותי חזרה אליו למרות שנים של כאב.
החום שמתפשט בי בכל פעם שהוא מתבדח, ומאיים להמס את
הקרח העוטף את ליבי.

חלק ממך עדיין אוהב אותו.

אני מזנקת מהספה ונמלטת אל חדר השינה שלי, אף על פי
שהמחשבה הלא קרואה עוקבת אחריי כמו ענן גשם כהה ומאיים.
רק כי את אוהבת אותו, זה לא אומר שאת מאוהבת בו, אומר קול
ההיגיון.

האמת היא שחלק ממני תמיד יאהב את קאל. בלתי אפשרי לא
לאהוב אותו אחרי עשורים של היסטוריה משותפת, אבל אני לעולם
לא אהיה מאוהבת בו – לפחות לא שוב. כבר עשיתי את הטעות הזאת
פעם ואיבדתי את ליבי תוך כדי.

אבל בניגוד לפעם הקודמת שקאל הופיע בלייק ויסטריה, הפעם
הזאת שונה.

אני שונה.

ושום דבר שהוא יאמר או יעשה לא ישנה את זה.

פרק 4 קאל

אני בוחן את העיירה הישנונית כשאני נוסע למוטל. מבני
הלבנים לאורך רחוב מיין הם אותם מבנים מהילדות שלי,
אף על פי שלאורך השנים חידשו להם את הצבע, הגגונים
והעיצוב. מהכולבו שנפתח בשלהי שנות העשרים, בשיא האיסור על
מכירת אלכוהול, ועד לבית המרקחת שלא שופץ מאז שנות החמישים,
כל דבר בלייק ויסטריה מוכר לי. שלו. שמח.

לא חשבתי שאראה את העיירה שוב. כשנשבעתי שלא אחזור,
השלמתי עם המחשבה שלעולם לא אשוב למקום היחיד שתמיד
הרגשתי בו בבית.

זה לא היה המקום עצמו, אלא בן אדם מיוחד שגרם לי להרגיש
ככה.

שעה שלייק ויסטריה ושלוש מאות התושבים שבה היו חמים
ומאירי פנים, לאנה קסטיו היא הסיבה היחידה שחזרתי בכל קיץ
לעיירה על שפת האגם.

לפחות עד שהיא הכריחה אותי להבטיח שלעולם לא אחזור.
הייתה לה סיבה טובה.

ליבי מתכווץ. אני חולף במהירות על פני החנויות בסוף הרחוב

ופונה פנייה חדה שמאלה אל המוטל, שנבנה בהשראת מלונות הדרכים לאורך כביש 66 ההיסטורי, עם סמל ניאון דולק שמפרסם את העובדה שבמקום יש טלפונים, טלוויזיה ומיזוג אוויר. אני מרגיש כאילו נסעתי אחורה בזמן לתקופה שלנשים לא הייתה זכות הצבעה. איזה יופי.

זמזום שלט הניאון הישן ממלא את הדממה כשאני יוצא מהרכב וצועד לעבר המשרד בפינה התחתונה של המוטל.

אישה שאני לא חושב שאי פעם פגשתי נועצת בי מבט נבזי במיוחד ונותנת לי מפתח לחדר המטונף ביותר במקום, שני דברים שאני בטוח למדי שהיא עשתה בכוונה. אלמלא המיני בר, שהיה מלא במבחר סביר של אלכוהול, הייתי מוותר לגמרי על החוויה הטראומטית. אני מחסל את הוודקה שנשארה בפלאסק שלי ומוציא מהמקרר את בקבוקון הוודקה הכי טובה שיש להם.

אני נוטה לקבל החלטות גרועות במצבי לחץ. החלטות שכדרך כלל גורמות לי להשתכר, עד שאני שוכח את הסיבה שבגינה התחלתי לשתות מלכתחילה. זה מנגנון התמודדות דפוק, אבל בדרך כלל יש לי רק שני מצבים: לגימות קטנות מהפלאסק שלי במשך היום כדי לעמעם את החרדות, או שכרות מוחלטת כשאני לא מסוגל להפסיק לשתות. האחרון בדרך כלל קורה רק פעם או פעמיים בשבוע, תלוי בגורמי הלחץ, אבל כשזה קורה, אני יוצא מכלל פעולה.

אני מרגיש את זה בעצמותיי, יודע שהלילה יהיה אחד מאותם לילות. במאמץ נואש אחרון לעצור התקף פאניקה, אני מתקשר לאיריס.

"היי. מה קורה?" היא מפהקת והקו נמלא רעש סטטי. אני תמיד יכול לסמוך על גיסתי שתענה לטלפון ביום או בלילה. זה אומנם משגע את אחי הגדול, אבל אייריס הייתה החברה הכי טובה שלי הרכה לפני שהיא התחתנה עם דקלן לפני פחות משנה, אז יש לי זכויות מיוחדות. "אני כרגע במוטל שנראה כאילו הוא יצא מפרק של סדרת פשע אמיתי. תרתי משמע." אני עוצם עיניים כאילו זה ימחה את הכתמים מהשטיח.

"לא רצית לישון בבית האגם הלילה?"

"מתברר שסבא שכח להזכיר שלאנה עוד גרה שם."
 "אתה מדבר על ה-לאנה?"
 "האחת והיחידה. קבלי תפנית בעלילה: היא הפכה לאימא ולא
 היה לי מושג." אני גומע את הוודקה שנשארה בבקבוקן.
 ממתי שתייה פתרה לך את הבעיות?
 אני לא רוצה לפתור אותן. אני מנסה לעמעם אותן.
 אייריס שואפת. "מתי הייתה הפעם האחרונה ששכבת איתה?"
 "בערך בתקופה שבה היא נכנסה להיריון – פלוס מינוס חודש, אני
 מניח. לא הוצאתי לוח שנה ושאלתי מתי היא ילדה לפני שהיא העיפה
 אותי מהבית."
 "רגע. אתה לא יודע אם היא נכנסה להיריון ממך?"
 אני משפשף את עיניי העייפות. "כשניסיתי לברר את העניין, היא
 לא בדיוק הייתה פתוחה לשיחה."
 אייריס מסננת קללה. "הילד דומה לך?"
 "השיער שלה קצת יותר כהה, אבל העיניים שלה כמעט תואמות
 לשלי."
 היא נשנקת. "וזאת בת?"
 "הפתעה." אני זורק את הבקבוקן לעבר הפח, אבל הודות לחוש
 הכיוון הגרוע שלי, הוא נוחת במרחק כמה עשרות סנטימטרים ממנו.
 לא סתם בחרתי בהוקי על פני כדורסל, וזאת ההוכחה.
 "אין לך עדיין סיבה לאבד את העשתונות. אתה בכלל לא יודע אם
 הילדה שלך."
 "לאנה לא בדיוק הייתה מרוצה כשרמזתי שיכול להיות שהיא
 שלי." הרמיזה לא בדיוק הייתה רגע שיא בחיים שלי. כמו גם ההערה
 שלי שהיא שכבה עם מישהו זמן קצר מדי אחרי שנפרדנו, אבל הנחתי
 לרגשות שלי להשתלט עליי.
 לא הייתה לך שום זכות לכעוס עליה על מה שהיא עשתה אחרי
 שגמרת איתה.
 קל לדבר. אני לא הטיפוס הקנאי, אבל אני מרגיש את הקנאה
 מעלה מוגלה בתוכי, מבקשת לצאת לחופשי.
 "בבקשה תגיד לי שלא שאלת את זה ככה."

"אוקיי. אני לא אגיד את זה." אני מחפש עוד בקבוק במיני בר. מאחר שכבר חיסלתי את כל הוודקה, אין לי ברירה אלא לבחור בין שקילה לוויסקי קינמון.

ואתה חשבת שהמצב לא יכול להיות גרוע יותר. אני מוציא בקבוקון פלסטיק מלא בוויסקי קינמון וסוגר את הדלת בכף הרגל.

אייריס נאנחת. "לפעמים אני לא מבינה איך יכול להיות שאתה גאון."

"כמוך כמוני." אלמלא ההורים שלי כפו עליי לקחת שיעורים למחוננים כל חיי, הייתי חושב שהם שיקרו לי כדי שהלימודים שלי יהיו כה מאתגרים עד שאני לא אסתבך בצרות.

"בטוח יש לזה הסבר. מהסיפורים שסיפרת לי על לאנה, אני לא מאמינה שהיא הייתה מסתירה ממך ילדה – לא משנה כמה היא מתעבת אותך."

"טוב, אני מתכוון לקבל ממנה תשובה מחר בבוקר, גם אם זה יהיה הדבר האחרון שאעשה."

"מה תעשה אם הילדה שלך?"

"חויץ מלשתות עד שאפול לתרדמת?" אני משחרר את הפקק האדום בתנועת סיבוב ומריח את המשקה המתובל בקינמון. בניגוד לניחוח החם של לאנה, הריח הזה הופך לי את הבטן. אני מתעלם מהבחילה וגומע אותו בלגימה עמוקה, משתוקק להקלה שרק אלכוהול יכול לספק לי.

אייריס נושפת בכוז. "זה בכלל לא מצחיק." אני מפסיק לשתות לשנייה כדי לענות. "אם היא שלי, אדבר על זה עם עורך הדין של סבא כשאתקשר אליו מחר." "למה אתה צריך לדבר עם ליאו?"

"יש... סיבוך."

"איזה מין סיבוך?" דאגה מחלחלת אל הקול שלה, גורמת לי להרגיש אשם על שהתקשרתי אליה מלכתחילה והלחצתי אותה.

"אל תדאגי לגבי זה." אני משבש את המילה האחרונה מרוב שכרות. "אתה שיכור?"

"לא. "אוקיי, אני קצת שיכור, אבל אני לא רוצה להדאיג אותה
בבעיות שלי.
האנחה הכבדה שלה מהדהדת מתוך הרמקול. "חשבתי שהמצב
שלך השתפר."
אם *מהשתפר* היא מתכוונת שהיכולת שלי להסתיר את הבעיות
שלי מכולם השתפרה, אז כן, המצב שלי השתפר.
"מתברר שאני במצב רוח חגיגי."
"קאל. "מדהים איך מילה אחת יכולה לבטא אכזבה כה עמוקה.
אני משחק בתווית של הבקבוק. "למה ציפית? אני בעיצומו של
משבר."
"זה באמת נחשב למשבר אם זה המצב הקבוע שלך?" דקלן נוהם
מצידו השני של הקו.
"לעזאזל, אייריס. הוא הקשיב לנו כל הזמן?"
"זה לא כאילו שיש לי ברירה, אתה זה שמתקשר בשתיים בלילה,"
דקלן עונה במקומה.
"אני צריך שיעודדו אותי."
"או שיברכו אותך לפי החדשות שלך."
"יכול להיות שהתברחת על האפשרות שאני אבא?" אימה מחלחלת
לקולי.
"או זה או שאני אצעק עליך שעשית סקס בלי קונדום."
"הייתי מעדיף שתצעק עליי." האמת היא שהייתי מעדיף הכול כל
עוד אחי לא יתברח על האפשרות שהפכתי לאבא. אני לא יודע מה
גרם לשינוי כזה באופי שלו, אבל אני יכול רק לשער שיש לזה קשר
לאייריס.
דקלן לוחש משהו שאני לא ממש מבין. אייריס מצחקקת והקו
משתתק.
"אייריס?" אני מסתכל על המסך כדי לבדוק אם השיחה התנתקה.
דומה שהיא עוד מחוברת, אבל אני לא שומע צליל כלשהו מהצד השני
של הקו.
היא *השתיקה את השיחה*. "אל תדאגו לי. אני בסך עומד לחטוף
התמוטטות עצבים."

"סליחה! דקלן היה צריך לשאול אותי משהו." קולה הרפה מעביר חלחלה בכל חלקי גופי.

"אני פשוט אתקשר אלייך מחר בבוקר כשהאח שלי לא יהיה עסוק בלעשות לך מה שזה לא יהיה שגורם לך להישמע ככה."

"רגע!" היא כנראה השתיקה את השיחה שוב, אבל היא חוזרת כעבור חצי דקה. "אמרתי לו שייתן לי עשר דקות."

אני נופל על המיטה עם הפנים קדימה ומייחל שהנפילה תגרום לי לאבד את ההכרה. "אני לא בטוח למה חשבתי שזה יהיה רעיון טוב

להתקשר אלייך, אבל אני מאוד מתחרט על זה." "כי אני החברה הכי טובה שלך והיית צריך אותי," היא לוחשת

ברוך.

"זה מוטל בספק אחרי הדקות האחרונות של השיחה הזאת."

היא נושפת בבוז. "אני לא אוהבת כשאתה עצבני. זה מזכיר לי את האחים שלך."

"מצטער, נגמר לי הקשתות וחדרי הקרן להיום. תחזרי אליי מחר ותברקי אם מצב הרוח החיובי והשמח שלי חזר."

"איך אני יכולה לעזור לך?"

"אני לא בטוח אם יש משהו שאת יכולה לעשות. כל העניין הזה הופך לקוץ ענקי בתחת שלי." אחרי שראיתי את האחים שלי מתקשים עם המשימות שלהם, ידעתי ששלי לא תהיה קלה, אבל לא חשבתי שסבא שלי יכריח את לאנה ואותי לגור שוב יחד אחרי השיחה האחרונה שהייתה לנו.

אני עצבני שלא קישרתי בין הדברים מוקדם יותר. במקום זאת, רק דחיתי את הקץ והפכתי את התהליך לקשה עוד יותר לאור מגבלת הזמן שלי.

וזאת הסיבה שאסור לדחות הכול לרגע האחרון.

"אם היה עד כדי כך קל למכור את הבית, היית מפנה ומוכר אותו מזמן. שנינו יודעים שדחית את השלמת הבקשה של סבא שלך כי

משהו עצר אותך."

לא משהו, מישהי.

השעון המעורר ששכחתי לבטל במכשיר הנייד גורם לי להיאנח לתוך הכרית. טעם של החלטות גרועות ואלכוהול זול עוד משתהה לי על הלשון ורק מגביר את הבחילה שכבר יש לי.

לא היית צריך לשתות כל כך הרבה כליל אמש.

זה מה שאני אומר לעצמי כמעט בכל בוקר כשאני מתעורר, אף על פי שהמשקאות במיני בר לא ממש שיפרו את המצב.

במקום להתעסק בבחירות הגרועות שלי, אני משאיר את חדר המוטל מאחור ונמלט אל העיירה. מאחר שאני לא רוצה לעצור בדניינר המקומי ולמשוך תשומת לב מיותרת הבוקר, אני חונה ליד בית הקפה הקטן הקרוב לבניין העירייה. בתרנגול הזועם יש בריסטה אחת שמתרוצצת מאחורי הדלפק, מקבלת הזמנות ומכינה משקאות בלי קושי נראה לעין.

אני צריך לגימה אחת מהקפה כדי להשתכנע להכניס שטר של עשרים לצנצנת שנכתב עליה, בסולם של דולר עד עשרה דולר, כמה גדול ה... שלך? מי שכתב את השלט כיסה את המילה המגונה באימוג'י של תרנגול. זה מצחיק אותי, והצחוק עושה לי כאב ראש. הבריסטה נחנקת מהשאיפה הפתאומית שלה, אז אני זורק לצנצנת עוד עשרים כדי לברר את עצמי ממראה הפנים המאדימות שלה.

"אין לי בעיה להודות בזה." אני קורץ אליה.

"תודה!" היא רוטנת.

אני מצדיע לה ויוצא מהמקום. הטלפון שלי רוטט בכיס כשהודעה חדשה מתקבלת בצ'אט המשפחתי. אני משחרר את נעילת המסך באנחה וקורא את ההודעה שאחי הקטן שלח.

רואן

כבר גילית אם זאת הילדה שלך?

אייריס בחיים לא הייתה מספרת לרואן על הבעיה שלי, אז נשארה רק אפשרות אחת. מבחינתי דקלן מת באופן רשמי. השמוק.

מי אמר משהו על ילדה?

רואן

דקלן סיפר לי את החדשות כשהוא התקשר הבוקר ונאם לי על קונדומים ומין בטוח.

אפשר בכלל לשמור משהו בסוד במשפחה הזאת? מאז שהאחים שלי פגשו את אהבות חייהם, זה כאילו שכולם יודעים הכול על העניינים הפרטיים שלי.

ד(פ)וקלן

לא נאמתי לך.

אייריס

זה נשמע כמו נאום.

רואן

אני מסכימה. כל כך נגעת לליבו של רואן עד שהוא ברח לסופר וקנה חבילה של אלף קונדומים מרוב פאניקה. זהרה.

אלף? אתה תמות לפני שתסיים את הקופסה.

רואן שולח אימוג'י של אצבע משולשת.

אייריס

הא! למה זהרה עדיין לא בצ'אט?

ד(פ)וקלן

כי הוא לבני משפחת קיין בלבד.

דקלן שוב מתנהג כמו שמוק, מי היה מאמין. *מעמיד פנים שאני בהלם*

רואן

...

בצ'אט קופצת הודעה המבשרת לכולנו שאייריס הוסיפה לקבוצה את זהרה, החברה של רואן ואישה עם אובססיה לדרימלנד. אלמלא הרגשתי כבר כמו רווק כרוני, העובדה שהפכתי לגלגל חמישי בצ'אט הקבוצתי הדפוק שלנו הייתה עושה את זה.

זהרה

הי כולם!!!

היא שולחת עוד הודעה עם מגוון לבבות ופרצופים מחייכים.

זהרה

קאל, מתי אתה מביא את הילדה שלך לדרימלנד?

זהרה

נשמח לארח אותה!!!

אני לא מתפלא שדקלן לא רצה לצרף אותה לצ'אט. אם יש משהו שהוא שונא יותר מלשלוח הודעות, זה אנשים ששולחים הרבה הודעות בזו אחר זו.

אני עוצם עיניים ונושם עמוק לפני שאני עונה.

אני חייב לזוז.

אני מעביר את המכשיר למצב שקט ומתעלם משאר ההודעות שלהם. בחודשים האחרונים השתפרתי בהתחמקות משני הזוגות האלה, במיוחד מאחר שרואן וזהרה היו עסוקים בדרימלנד, בזמן שרקלן ואייריס שקועים בשיפוצים של הבית שלהם ומנסים להיכנס להיריון. אם מישהו היה שואל אותי לפני שנים אם אני אהיה האחרון מבין האחים שלי שיישאר רווק, הייתי צוחק לו בפנים. לאחים שלי יש אינטליגנציה רגשית של פעוטות ואישיות בצבע בז', אבל שניהם בכל זאת השיגו משהו שאני לעולם לא אצליח להשיג.

הם מצאו אושר ואהבה עם אדם אחר.

לזמן מה חשבתי שגם לי היה את זה. לפחות, זה מה שחשבתי עד שדפקתי הכול והרסתי כל סיכוי שהיה לי לזכות במה שיש להם.

נשמע שאתה מקנא.

אולי כי אני באמת מקנא.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן